

Джек Лондон

Бялото мълчание

- Кармен няма да издържи повече от един-два дена. - Мейсън изплю голямо парче

лед и изгледа печално нещастното животно, след това тикна лапата му в устата си

и продължи да изкътва със зъби леда, набил се жестоко между пръстите.

- Никога не съм виждал куче с превзето име, от което да излезе нещо свястно -

добави той, когато свърши, и бутна животното настрана. - Те само линейат и умират

от тежката работа. Видял ли си някога да ти изневери куче с просто име като

Касияр, Сиваш или Хъски? Не, драги! Я погледни само Шукъм, той е...

Ч-чат! Мършавият пес подскочи и малко остана белите му зъби да се впият в

гърлото на Мейсън.

- Ще хапеш, а? - Тежък удар зад ухото с дръжката на камшика накара животното да

се просне на снега; то леко потреперваше, жълти лиги капеха от зъбите му.

- Та, както ти казвах, погледни само Шукъм:

не се оставя. Хващам се на бас, че до края на седмицата ще изяде Кармен.

- Аз пък се обзалагам на друго - отговори Мейлмют Кид и обърна хляба, сложен

пред огъня, за да се размрази. - Преди да свършим пътуването, ние ще изядем

Шукъм. Какво ще кажеш, Рут?

Индианката пусна парченце лед в кафето, за да се утаи, изгледа Мейлмют Кид, мъжа

си, сетне кучетата, но не благоволи да отговори. Това бе толкова очевидна

истина, че нямаше нужда от отговор. При оставащите им двеста мили път без

пъртина, с храна едва за шест дни за самите тях и никаква за кучетата, нямаше да

имат друг избор. Двамата мъже и жената се събраха около огъня и започнаха да

ядат оскъдната си храна. Кучетата лежеха неразпрегнати, понеже това беше обедна

почивка, и завистливо следяха всеки техен залък.

- Никакъв обед от днес нататък - рече Мейлмют Кид. - И трябва хубавичко да се

пазим от

кучетата; те започват да се озлобяват. Току виж, че са повалили някой от нас,

ако им падне случай.

-А някога бях председател на Епуърт и учител в неделното училище. - След

направеното ни в клин, ни в ръкав изявление Мейсън изпадна в мечтателно

съзерцание на своите мокасини, от които се вдигаше пара, но Рут го върна към

действителността, като му наля чаша кафе. - Слава богу, че имаме достатъчно чай!

Виждал съм го как расте на юг, в Тенеси. Какво ли не бих дал сега за една топла

царевична питка! Нищо, Рут, няма още дълго да гладуваш, нито да носиш мокасини.

. При тези думи мрачното лице на жената се разведри, а в очите ѝ припламна

безгранична любов към белия ѝ господар - първия бял мъж, който бе срещнала,

първия мъж, който беше видяла да се държи с жената като с нещо по-добро от

добитък или товарно животно.

- Да, Рут - продължи нейният съпруг на това объркано наречие, на което

единствено можеха да се разберат, - почакай да се оправим и да тръгнем за

Оттатък. Ще се качим на лодката на белия човек и ще отидем при Солената вода.

Да, лоша вода, бурна вода - огромни планини се вдигат и падат цялото време. И

толкова голяма, толкова далече, толкова много далече, пътуваш и спиш десет пъти,

спиш двадесет пъти, спиш четиридесет пъти... - Той нагледно отбройваше дните с

пръстите си. - Цялото време вода, лоша вода. Тогава стигаш в голямо село, много

хора, също като комари през лятото. Вигвами, о, толкова високи... десет,

двадесет бора. Най-високи!

Той безпомощно млъкна, погледна умолително Мейлмют Кид, сетне старателно показва

със знаци как трябва да се поставят един върху друг двадесет бора. Мейлмют Кид

се усмихна насмешливо, но Рут широко отвори очи от удивление и удоволствие,

защото беше почти уверена, че Мейсън се шегува и това снизхождение радваше

бедното ѝ женско сърце.

- А после влизаш в... в една кутия и - фърр! - отиваш нагоре. - Той подхвърли

във въздуха празното си канче, за да ѝ покаже нагледно, ловко го хвана и извика:

- И ррръ